

La finestra

Francesc de P. Burguera

fburguera@ono.com

L'ACADÈMIA VALENCIANA DE LA LLENGUA

Anem a veure. A finals del mes de gener, publicava en aquestes pàgines un article sobre un diputat que exigia tancar d'intermediat l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL) per ser «catalanista». Unes setmanes després, el president del Circul Cívic Valencià també demanava la desaparició de la AVL. I ara ens surt la Convenció Valencianista amb el seu Manifest en el que acusa al Partit Popular d'agredir i denigrar la Llengua Valenciana quan vol defensar els nostres senyals d'identitat.

Com ja he referit en altres articles, el 31

de juliol de 1878, durant la Renaixença, es quan es funda Lo Rat Penat. En el seu discurs, **Constanti Llombart** pronuncià aquestes paraules: «No es morta nostra expressiva llengua llemosina com los seus enemics semblava que desitjaven, gràcies als generosos esforços dels nostres germans de Catalunya i les Illes Mallorques, esforços generosos que hui en avant devem nosaltres imitar». El fet és que a partir d'aquells moments, els valencians i catalans hem estat tractant de cuidar i acordar les normes ortogràfiques. Per part nostra Lo Rat Penat és qui participava en les converses i discussions. I és a principis del segle XX que començaren tindre coneixement de com anaven les coses.

El 24 de gener de 1913 van ser publicades les Normes Ortogràfiques de l'Institut d'Estudis Catalans. L'aprovació d'aquesta normativa tingué una repercussió entre els escriptors i les institucions valencianes de l'època que inicià un camí que portarà a l'adopció de les Normes de Castelló de 1932. **Jacint M. Mustieles**, aleshores secretari de Lo Rat Penat, impulsà la celebració de diverses reunions de l'entitat per excel·lència. En la del 12 de març de 1913, els assistents van expressar, com diria Las Provincias, «el unànime deseo de que se llegue a aquella uniformidad, aceptándose las normas catalanas, que se ajustan perfectamente al valenciano». La idea de Mustieles era que Lo Rat Penat estudiara les normes de l'IEC i que, després de consultar al major número possible d'escriptors i acceptar els suggeriments

Els que demanen que desaparega l'AVL no saben el que diuen. Si ho demanen perquè és «catalanista» no té sentit. La llengua nostra és llengua comuna

que formularen, s'arribés a proposar un model ortogràfic que es convertirà, al menys per a Lo Rat Penat, en definitiu.

Dins d'aquest ambient d'un cert optimisme per al futur de la llengua existent en els cercles valencianistes, nascut a partir de l'aprovació de les Normes de l'ICE, just un any després, el 21 de gener de 1914, es va celebrar a Lo Rat Penat, la magna assemblea de tractar sobre la unificació de l'ortografia valenciana amb l'objectiu de reactivar el debat sobre l'aprovació d'unes normes ortogràfiques. La conseqüència més immediata de l'assemblea era encarregar a Lluís Fullana elaborar i presentar un projecte de norma d'ortografia valenciana. Entre el 24 d'abril i el 27 de maig de 1914, en fortes pressions dels sectors més conservadors enfrontats amb les Joventuts Valencianistes, se celebraren sis assemblees a Lo Rat Penat. Resultats: aprovació d'unes normes de **Lluís Fullana** totalment allunyades de les aprovades per l'IEC. Immediatament, sorgiren les veus dels Joves Valencianistes rebutjant una ortografia allunyada de l'aprovada per l'IEC.

Ara bé, el rebuig més explícit a la normativa de Fullana i Lo Rat Penat es va produir amb la publicació el 1918 de la Gramàtica Valenciana (Nocions elementals elemen-

tals). Per a les Escoles de Primeres Lletres de **Bernat Ortín**, el primer manual escolar per a l'ensenyament del valencià, que incorporava les propostes gramaticals de l'Institut d'Estudis Catalans. Anys més tard, seran els sectors nacionalistes els que iniciaran un nou procés de codificació ortogràfica, amb uns plantejaments totalment diferents, a partir de la crida «Als escriptors valencians i a les publicacions valencianes», apareguda el juliol de 1930 a Taula de Lletres Valencianes, i sobre tot per l'edició aquell mateix any de l'obra «La llengua valenciana, Notes per al seu estudi i conreu», del castellanenc **Lluís Revest**, on trobarem els orígens de les Normes de Castelló. Normes de Castelló aprovades gràcies als esforços de persones com **Adolf Pizcueta**, **Gaetà Huguet**, **Carles Salvador**, **Teodor Llorente Olivares** i molts més. I que han servit per a que l'Acadèmia Valenciana de la Llengua tinga la seguretat en la seua missió.

Els que han demanat que desaparega l'AVL no saben el que diuen. Si ho demanen perquè és «catalanista» no té sentit. La llengua nostra, el valencià, es llengua comuna. Des de finals del segle XIX ja s'ha vingut diguen. Durant la Transició, la dreta es va treure l'anticatalanisme perquè havia perdut les primeres eleccions. I no tenia programa. I això del «anticatalanisme» va fer resó. Ací els catalanistes no tenen res a fer, no estan fent res. Prou maldecap tenen en sa casa. Ací, entre nosaltres, els valencians, els que tenen poc que fer, s'entretenen cridant pancatalanistes. Toca, tira avant.